

Cũng chính sự ngọt ngào này mà năm mười sáu tuổi, chị bỏ học, yêu say đắm và trao tiết trinh đời con gái không chút suy nghĩ đắn đo.

Hai năm sau, cùng anh sống đời chồng vợ rồi lần lượt năm con ra đời.

Lúc ở quê nhà, biết ông có mèo mỡ bồ bịch nhưng chị không bao giờ nghĩ ông có vợ bé con riêng.

Xin Trời Đất kiếp sau nếu có, thì cho chị làm đàn ông chứ thân phận đàn bà sao mà hẩm hiu thiệt thòi quá.

Chị biết trong lúc này các con đã voi bót sự ghét bỏ thù hận Ba và muốn gia đình sum họp. Nhưng hiện tại chị chưa thấy lòng hồi cải và nhiệt tâm muốn hồi chánh của anh Ba, tuy nhiên chị cố gắng thêm một lần xem thử.

Nếu vẫn không kết quả, chắc chị sẽ vào chùa đi tu.

Từ khi có trí khôn, biết suy nghĩ chuyện đời, lúc nào chị cũng ước ao có cuộc sống bình thường làm vợ, làm mẹ, thương yêu chồng con như những người bạn của chị, nhưng số kiếp chị gặp toàn những đắng cay cuộc đời. Chị không hiểu tại sao ?

Chị không kèm hãm được niềm cảm xúc tốt cùng, đành để nước mắt tuôn trào và nghẹn ngào khóc lên thành tiếng.

Cô tiếp viên phi hành không hiểu chuyện gì, đem lại cho chị hộp khăn giấy và nói: “ Thành thật chia buồn cùng bà “.

Niềm Riêng

*Đèn dầu lửa hắt hiu nổi nhớ
Đêm càng sâu trần trở một mình
Ngón chai và lại ảo tình
Lửa nào ấm lại ba sinh ước nguyện*

*Môi từ thưở hồng duyên giai ngẫu
Áo lụa ngà yêu dấu tay trao
Vị đầu sông nổi ba đào
Cầu duyên đứt đoạn lao đao giữa trần*

*Xếp sơn phấn sâu gương hui hắt
Gánh con thơ tất bật sớm hôm
Tháng tư nhuộm đỏ dấu buồn
Đầu mùa mưa đỏ từ nguồn xót xa*

*Gió khuya thổi lạnh tà áo mỏng
Giọt mồ hôi nào đọng da thơm
Chiều chạnh lạnh ngắt hương đồng
Vị đầu đoạn nổi duyên hồng cách chia*

*Lau nước mắt chờ tia nắng mới
Gọi yêu thương chờ đợi phút giây
Ngập ngừng nắm lấy bàn tay
Trong hư ảo vụt lạnh đầy không gian*

San Jose, Mùa Hè 2010.

Võ Thị Xuân Đào